

Upplýsingar viðvíkjandi kommunuvalinum.

Kommunuvalini standa fyrri durum. Menn — eisini fyrri sóknarstýrislimir — eru oftum ymiskir á máli um ymsar spurningar valinum viðvíkjandi.

Ein kann soleiðis hoyra talan um, at menn, ið ikki hava gildið skattin, kunnu verða uppstillandi, hóast teir ikki kunna velja.

Summir halda, at rindingin av skattinum fyrri fyrra hálfárið av árinum frammanundan valinum er nóg mikið fyrri at sleppa at velja, meðan aðrir meina, at tey trý fjórðingsárinu megu skatt-rindast o. s. fr.

Flestar hava haft tað uppfatan, at allar eftirstoður, ið eru eldri enn ár, megu eisini vera góðnar fyrri at sleppa til valborðið og at ein skal galda hesar eftirstoður fyrst, áðrenn talan kann verða um rindan av seinasta árs skatti.

Undirritaða felag hevur fyrilagt áminnum hesar og ymsar aðrar spurningar kommunuvalinum viðvíkjandi. Amtið hevur verið so heinsamt at greitt spurningarnar.

Táð tað sjálfandi er av størstu interessu fyrri veljarnar at vita greitt heskið í nevndu ivasprungum tí fyrstastandandi vali viðvíkjandi, loyvir felagið sær hervið at kunnger ein úrdrátt av tí týðningarmesta í amtsins svartum.

I brævi av 25. novembir skrivar amtið millum annað:

«I Anledning af Foreningens Skrivelse af 19. November 1933 indeholdende nogle Forespørgsler angaaende kommunal Valgret og Valgbarhed skal man oplyse følgende:

ad. 1. Efter § 5 i Bekendtgørelse af 17. Juli 1931 om kommunale Valg i Landkommunerne paa Færøerne skal ogsaa Personer, der ikke ved Valglisternes Affattelse har betalt den dem paahvilende Kommuneskat, medtages paa Valglisten, men slettes, saafremt Skatten ikke er berigtiget inden Valgnaevnets Møde paa Ugedagen for Valgdagen.

Til Valgbarhed maa det heretter alene vere en Betingelse, at forfalden Skat er berigtiget inden dette Tidspunkt, men ikki at Skatten er betalt ved Kandidatlisten Indgivelse til Valgnaevnet, jfr. Lagtingstidende 1930 S. 201.

ad 2. Af § 5, 2 Stk. fremgaar at al den til Inddrivelse ved Udpantning forfalden Skat for det forudgaaende Kalenderaar skal vere berigtiget inden Ugedagen for Valgdagen, jfr. herved Skattelovens § 30, hvorefter Skatten for Aarets 4. Kvartal forfalder til Inddrivelse ved Udpantning 6 Uger efter Udløbet af November Maaned og saaledes maa vere betalt, saa fremt Kommunevalget finder Sted efter 11. Januar 1934.

ad 3. Et Forstanderskab kan ikke vere berettiget til at eftergive Skat for at skaffe en Person Valgret. Skatteeftergivelse maa finde Sted efter de i Skattevedtægten og Kommunchestyrelsen Praksis sædvanlig fulgte Regler, men der kan selvsagt intet vere til Hinders for, at Forstanderskabet fremskynder disse Sagers Afgørelse, naar Valg er forestaaende. Hvis Skatten for hele 1933 eftergives bortfalder Valgretten.....

ad 4. Efter Amtets Formening maa ogsaa paalignet personlig Skat til Kommunen, med hvis Betaling der er givet Hensstand eller Udsættelse, og som ikke er betalt inden Valglisternes Indgivelse Berigtigelse, vere at betragte som Restance og følge lig udelukke Valget, jfr. Ordene »svare« og »erlagte« henholdsvis i Valglovens § 2 og § 5, 2 Stk.

I brævi av 1. desember 1933 skrivar amtið:

«I Anledning af Foreningens Skrivelse af 29. November 1933 skal man meddele, at det til Bevarelsen af kommunal Valgret ved Valget i Januar-Februar 1934 efter Amtets Formening ikke kræves, at den paagældende har betalt sin Skat for 1932 og tidligere, men kun for Aaret 1933.....»

Og i brævi av 21. desbr. 1933 skrivar amtið hesa týðningarmiklu avgerð fyrri hann, ið av eini ella aðrari grund hevur gamla eftirstoðu:

«I Skrivelse af 13. Desember 1933 har Foreningen udbedt sig en Udtalelse fra Amtet om, hvorvidt en Skatteyder for at bevare sin Valgret er berettiget til at betale Skatten for Aaret

Arbejdsmannafelagið „Fylking“

heldurs ársaðalfund leygdagin hin 13. januar 1934.

Dagsskrá:

- 1) Roknskapurin.
- 2) Val av stjórn.
- 3) Broyting av gr. 3 i felagsins lógum.
- 4) Viðtøku av lógreglum fyrri útbetalingarkantóri.
- 5) Rit.
- 6) Ymist.

Stjórnin.

1933 mætt at han skylder Skat for tidligere Perioder.

Foranlediget heraf skal man udtale, at en Debitor i almindelighed maa vere beføjet til, naar man betaler frivilligt, selv at afgøre, hvilken Del af sin Gæld til samme Kreditor han vil betale, og efter Amtets Formening er Skattebetalingen ikke undtaget herfra, men Spørgsmaalet henbører iøvrigt under Domstolens Afgørelse. Hvis Debitor (skyldnarin i skatt F.s. j.) har betalt uden nogen Tilkendegivelse, eller hvis Betaling sker ved Modregning eller under en Udpantningsforretning, maa Kreditor vere beføjet til at afskrive Gælden paa de ældste Restancer og Debitor maa vere afskaaret fra senere at fremsætte Indsigelser, Alt forudsat at særlige Aftaler ikke foreligger.»

I fylgju frammanfyrststandandi hevur ein:

- 1) valrætt, táð bert skatturin fyrri 1933 er góldin aðrenn rættingin at valglistanum, ið skal henda 8 dagar aðrenn valgið.
- 2) rætt til at galda skattin fyrri 1933 uttan mun til, um ein hevur eldri eftirstoðu.

Skattaeftirstoður fyrri 1932

og aðrenn hava einki at slga viðvíkjandi valrættinum.

Froðbiar sóknar
Javnaðarfelag.

Hitt umvenda „n-ið“.

Á jólum halda allir frið og unna hvørji kelling grið.

Vit eru hesum síði góðir og hava vanliga á hesi hogtíð stedsdø politiskum vǫpnaleiki. Hitt kanselli-hallaða „n-ið“ hevur so stalt eisini fingið náðir at notið jólakrásina og dansa um jólatréið.

Vit áttu kanska beinast at unt „n-inum“ friðin við alla. Tess stríðskraft í «Føroyatíðni» nr. 19 er so eyðsýnliga hurturmógvað, at einki seiggið lyktist at vera eftiri í tí. Lat okkum taka t. d. hesa faliterklæring frá hesum ræðuliga einaveldis-, nazist- og fascistriðranum sum vit kenna tað at vera:

«Det er en Misforstaaelse, naar Hr. Daubjerg og Hr. Dam mener, at jeg er en begejstret Tilhænger af den Politik, der blev ført under Enevælden. Det er jeg ikke alene af den Grund, at ikke alle Enevoldskonger, der regerede, var i Besiddelse af Evner til at forestaa Opgaven. Et Lands Politisk skal foresaaen, at Samfundets mange og mangeartede Interesser varetages i en Udstrækning, som i enhver Henseende er forsvarlig. Ogsaa Udvikling skal til, social Udvikling som al anden Udvikling. Men Udviklingen bør ledes, saaledes at det ene Skridt frem ikke gælder Samfundet saa stærkt, at dets senere Udvikling paa Grund af trænge økonomiske Kaar, som det ene Skridt forarsagede, skal hæmmes derved; ikke det stodvis, men det naturlige og regelmæssige maa vere det rigtige, hvis det skal kunne hjælpe i det lange Lob.»

Hesi vóru orðini í umvend-ingarhikeningini. «Enevoldskonger, der regerede» áttu ikki evnini at stýra. Vist so! Vist so! harra «n». «Et Lands Politik maa foresnaadan, at Samfundets mange og mangeartede Interesser varetages i en Udstrækning, som i enhver Henseende er forsvarlig.» So eigir tað at vera! Men aftur-

haldsflokkarnir, ikki at tala um einaveldisharrarnar, hava einans »varetaget« interessurnar hjá yvirklassanum og einki lag lagt í undirklassan, sum er fjóldin. Ti megu afturhaldsflokkarnir, órættvísir í teirra politikki sum teir eru, skógvast burtur.

«Udvikling skal til, social Udvikling som anden Udvikling.» Tað skuldi so verði! Men hví tá verja afturhaldið? Tað hevur jú av ítarsta mátti sett fotur í spenn móti øllum socialum útviklingi, ið vil hjálpa tí hjálpsleysa.

«Men Udviklingen maa ledes saaledes, at det ene Skridt frem ikke gælder Samfundet saa stærkt, at senere Udvikling ikke paa Grund af trænge økonomiske Kaar, som det ene Skridt forarsagede, skal hæmmes derved; ikke det stodvis men det naturlige og rigtige, hvis det skal hjælpe.» Púra beint! Ti megu allir samfelagshugsandi menn og «n», ið nú hevur vunnit yvir sær sjálvum og fingið seg til at sagt tilik sonn orð, taka undir við okkum at taka maktina frá afturhaldinum, ið — sum vit prógvað í seinasta grein — hevur »gældbundet Samfundet« fyrri at spara og eira peningapunginum hjá teim stórn, teim, ið ráðini hava at galda, betala. Allir skilamenn og «n», ið viðganga, at socialur útviklingur má vera, megu leggja árar um borð fyrri at geva ræði til javnaðarmenn, ið vilja fáa balansa í samfelagsins húsarhald við at lata teir bera byrðirnar, ið orka at bera.

Vit kunnu av sonnum ynskja okkum sjálvum til lukku við «n»s syndabótargongd. Guds barn er, ið batnar — og tað er gótt, at so er. I hesum samuleika goymist jú vissan og vónin um sigur fyrri javnaðarhugsjónum.

At nakað er eftiri av «Adams» veikileika í «n»-inum, er einki at siga til. «Ikke den stodvis Udvikling, men den naturlige og regelmæssige.» Henda útviklingarregla er vist eisini sunnast fyrri «n»-ið á leiðini móti fullari ásanann av sínum mistaki í politikki. Vit meta tað stigið, «n»-ið hevur vunnit framá, fyrri stórt og skjila væl, at «n»-ið ikki er fritt fyrri «Anfægtelser» í grein síni.

Vit hava soleiðis stutlleikað okkum yvir at sær, hvussu tað í grein síni líkasam roynir at lofta sær aftur í sín gamla ham,

KAREN

(Fortsat).

Ja, Karen kendte alle Smutveje i Byen, hun vilde ikke nu lade sig se i Gaderne, hun vilde snige sig om i Gyderne.

Toget standede og Konduktøren raabte »Holsterbrø«, saa nodig hun end vilde, maatte hun stige ud, der var ingen Vej uden om. Rejsen havde været meget trættende, og hun var endnu svag efter de store Sindsbevægelser i den sidste Tid. Karen satte sig lidt og hvilede sig, hun havde jo Barnet at bære paa, saa begyndte hun atter sin Vandring. Trist i Sind gik hun fra Gyde til Gyde, indtil hun havde naaet Sonderport, saa var hun forbi de Nysgeriges Blikke, men nu forestod Gensynet med Forældrene. Hen-

des Knæ begyndte at ryste, hvad skulde hun sige. Endelig stod hun ved det lille Hus, som hun saa tit havde set for, og en sagte Banken paa Døren kunde næppe hores. Hendes kære milde Fader lukkede op, og et stort Smil bredte sig over hans Ansigt, han tog den lille Dreng i sine Arme og gik ud i Køkkenet til Modern, som i stille Graad havde trukket sig tilbage. Nu var Karen glad, Gensynet var overstaet, og hendes Gænerthed over Synd og Skam var faldet lidt til Ro, nu var det Barnet, det gjaldt. Hendes Fader saa ud af Vinduet, og en Taare listede sig ned ad hans Kind, alle tre sad de tavse i en lille Bon til Gud.

Faderen brød først Tavsheden og sagde: »Lille Karen, nu maa du ikke vere bedrovet, naar du om en Time skal rejse fra os og dit lille Barn. Han skal blive min Alderdoms Glæde, og han skal i fuldt Maal faa den samme Opdragelse, som jeg har givet dig, og dermed vil vi ønske, at Gud i Fremtiden vil følge dig i den store Hovedstad, hvor der er saa mange Fristelser for Menneskene at modstaa.

2. Kapitel.

— Karen tiltraadte nu sin Plads hos et rigt Jødehæskab. I den første Tid kneb det med at forstaa alle de nye Skikke og Forhold, et saa stort Hus fordrede. Men Karen vandt snart alles Sympati, hun var villig og tro, og hun havde jo gjort Bod for den store Sorg, som hun havde voldt sine For-

ældre. Den gamle vante Glæde var vendt tilbage, saa at hendes Gerning gik med Lyst, og i sin Fritid dyrkede hun sine kunstneriske Evner. Men Karen kunde jo ikke saadan naa frem i Kunstens Verden, hun havde ingen til at føre sig frem, og hun kunde kun dyrke sine Interesser i denne Verden i Stillehed.

Nu var det tre Aar siden, at Karen havde overtaget Pladsen i dette Hus som Ene pige. Hun havde klaret alt til Herskabets Tilfredshed, saa det blev en stor Sorg for Fruen, da Karen fortalte, at hun var bleven forlovet og tænkte paa at gifte sig og rejse til Amerika, men Dagen kom alligevel, og det blev Alvor. Karens Bryllup stod i St. Mathæus Kirken, og Bryllupsmiddagen indtog Brudeparret og de af hendes Ægtefælles Slægtninge.

Ja, nu stod der atter et nyt Liv aabent for Karen. Hun og hendes Mand skulde rejse med den første Baad, som afgik til Amerika, og derovre i det fremmede Land skulde de skabe sig en Livsstilling. Karens Mand var Tegner, men havde ikke rigtig kunnet skabe sig en Livsstilling i sit Fædreland. Det var derfor Karens opsparede Penge, som hun ved sit Haandarbejde og sin Tjeneste hos Herskabet havde sparet til nogle tusinde Kroner, der nu skulde bruges til Rejsen og til at forsøge Lykken i et andet Land. Paa den Tid var det ikke saa hurtigt en Tur at komme til Amerika med de smaa gammeldags Baade, og da de endelig naaede derover, var de meget forkomne af Rejsen. Karens Mod var gaaet saa langt ned, at alle hendes Forhaabningers skønne Dromme om det